

Sentencja

- 1) Artykuł 12 ust. 3 lit. a) akapit trzeci szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2001/4/WE z dnia 19 stycznia 2001 r. w związku z kategorią 5 w załączniku H do tej dyrektywy i art. 98 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z pkt 5 załącznika III do tej dyrektywy, z uwzględnieniem zasady neutralności podatkowej, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, aby dwa rodzaje usług przewozu osób i ich bagażu w komunikacji lokalnej, czyli po pierwsze, taksówką, a po drugie, wynajmowanym samochodem z kierowcą, podlegały różnym stawkom podatku VAT, obniżonej i podstawowej, o ile, po pierwsze, ze względu na odmienne wymogi prawne, jakim podlegają obydwie rodzaje przewozu, przewóz osób taksówką stanowi określony i swoisty aspekt kategorii usług przewozu osób i ich bagażu, o którym mowa we wspomnianej kategorii i pkt 5 ww. załączników do tych dyrektyw, a po drugie, różnice te mają decydujący wpływ na podejmowaną przez przeciętnego konsumenta decyzję o skorzystaniu z jednego lub drugiego z tych dwóch rodzajów przewozu. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy przesłanki te zostały spełnione w sprawach w postępowaniach głównych.
- 2) Artykuł 12 ust. 3 lit. a) akapit trzeci szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 2001/4, w związku z kategorią 5 w załączniku H do tej dyrektywy i art. 98 ust. 1 i 2 dyrektywy 2006/112 w związku z pkt 5 załącznika III do tej dyrektywy, z uwzględnieniem zasady neutralności podatkowej, należy natomiast interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby dwa rodzaje usług przewozu osób i ich bagażu w komunikacji lokalnej, czyli po pierwsze, taksówką, a po drugie, wynajmowanym samochodem z kierowcą, podlegały różnym stawkom podatku od wartości dodanej, w przypadku gdy na mocy szczególnego porozumienia, które ma zastosowanie bez rozróżnienia do przedsiębiorstw taksówkarskich i przedsiębiorstw wynajmujących samochody z kierowcą, będących stronami wspomnianego porozumienia, przewóz osób taksówką nie stanowi określonego i swoistego aspektu kategorii usług przewozu osób i ich bagażu i – gdy jest wykonywany w ramach wspomnianego porozumienia – należy go uznać za podobny z punktu widzenia przeciętnego konsumenta do przewozu osób wynajmowanym samochodem z kierowcą w komunikacji lokalnej. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy przesłanki te zostały spełnione.

⁽¹⁾ Dz.U. C 399 z 22.12.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresny sąd vo Svidníku – Słowacja) – Pohotovosť s.r.o. przeciwko Miroslavowi Vašucie

(Sprawa C-470/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Umowa kredytu konsumentckiego — Nieuczciwe warunki umowne — Dyrektywa 93/13/EWG — Przymusowa egzekucja wyroku sądu polubownego — Wniosek o dopuszczenie interwencji w postępowaniu egzekucyjnym — Stowarzyszenie ochrony konsumentów — Ustawodawstwo krajowe niezezwalające na taką interwencję — Autonomia proceduralna państw członkowskich)

(2014/C 112/10)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Okresny sąd vo Svidníku

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pohotovosť s.r.o.

Strona pozwana: Miroslav Vašuta

Przy udziale: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Okresný súd vo Svidníku – Wykładnia art. 6 ust. 1 i art. 8 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) oraz art. 38 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Umowa kredytu konsumenckiego – Przymusowa egzekucja wyroku sądu polubownego – Wniosek o dopuszczenie interwencji stowarzyszenia ochrony praw konsumentów w postępowaniu egzekucyjnym – Ustawodawstwo krajowe nieprzewidujące możliwości interwencji osób trzecich – Możliwość dopuszczenia takiej interwencji przez sąd krajowy

Sentencja

Dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, a w szczególności jej art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 i art. 8 w związku z art. 38 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego nie jest dopuszczalna interwencja stowarzyszenia ochrony konsumentów w celu poparcia konsumenta, przeciwko któremu wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne o wykonanie prawomocnego wyroku sądu polubownego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 16.2.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts – Łotwa) – SIA Greencarrier Freight Services Latvia przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-571/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 70 ust. 1 i art. 78 — Zgłoszenia celne — Częściowa rewizja towarów — Pobranie próbek — Nieprawidłowy kod — Rozciągnięcie wyników na identyczne towary objęte wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi po zwolnieniu tych towarów — Kontrola po zwolnieniu towarów — Brak możliwości zwrócenia się z wnioskiem o przeprowadzenie dodatkowej rewizji)

(2014/C 112/11)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA Greencarrier Freight Services Latvia

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego – Augstākās tiesas Senāts – Wykładnia art. 70 ust. 1 akapit pierwszy i art. 78 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) – Zastosowanie wyników częściowej weryfikacji dotyczącej towarów wskazanych w zgłoszeniach celnym do identycznych towarów wskazanych w innych zgłoszeniach – Dopuszczalność takiej praktyki organów celnym – Kontrola po zwolnieniu towarów – Rozciągnięcie wyników weryfikacji na zgłoszenia, które nie mogą być już zweryfikowane

Sentencja

Artykuł 70 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że ponieważ przepis ten znajduje zastosowanie wyłącznie do towarów objętych „tym samym zgłoszeniem”, podczas gdy towary te są poddawane rewizji przez organy celne w okresie poprzedzającym zwolnienie przez nie wspomnianych towarów, nie zezwala on tym organom, w sprawie takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, na rozciągnięcie wyników rewizji częściowej towarów objętych zgłoszeniem celnym na towary objęte wcześniejszymi zgłoszeniami celnymi, które już zostały zwolnione przez te same organy celne.